

Et horn i siden

Omkring mig sad tyve pashtunere og grinede i skægget mens de sammenlignede deres våben: pistoler, haglgeværer og forskellige udgaver af AK-47'eren; det billige plagiat fra stammeområderne, den lidt dyrere model fra Kina og den ægte vare fra Rusland. Vi sad alle på toppen af en bus på vej hjem fra Dara Adam Khel, en lille flække i de pashtunske stammeområder mellem Pakistan og Afghanistan, som lever af våbensalg. Både importerede mærkevarer og et stort udvalg fra hjemmeindustrien – det siges at våbensmedene i Dara kan reproducere de fleste håndvåben med en hammer og en blæsebælg. Nu skulle mine medpassagerer have varerne hjem til Pakistan, hvor våbenbesiddelse er forbudt. Foran ventede grænsekontrollen.

Vi stoppede ved en lille støvet checkpoint hvor en politimand kravlede op af stigen. Hans hoved dukkede op over rælingen; mørklødet og meget punjabi, tydeligvis ikke en af de lokale drenge. Han kiggede ind i en mur af tavse miner, tyve store pashtuner med løse turbans, bevæbnet til tænderne. De havde ikke gemt deres våben væk. Han sank en ekstra gang og pegede på det nærmeste våben, et lokalt kopi af en gammel Enfield 303 (en britisk klassiker).

Pashtunerne kiggede på geværet, kiggede på ham og så på hinanden – og brød ud i latter. En af passagererne fiskede et par rupee-sedler op af lommen og trykkede dem ned i politimandens hånd. Han forsvandt igen, bussen gassede op satte kurs mod Peshawar. Endnu engang havde jeg fået syn for sagen. Pashtunere elsker våben, hader autoriteter og gør som det passer dem. Ikke så underligt, at stammeområderne i det nordvestlige Pakistan altid har været et horn i siden på den herskende magt, fra den britiske kolonimagt til den pakistanske regering.

Træder man et skridt tilbage og anskuer det indiske

subkontinent fra oven, ser man et land, der er beskyttet hele vejen rundt. Mod syd ligger det store hav, det Indiske Ocean og den Bengalske bugt. Mod nordøst ligger Burmas jungle, som holdt japanerne på afstand under anden verdenskrig. Mod nord ligger Himalaya som en mur af frosne klipper. Mod vest ligger en gold ørken, der strækker sig fra Baluchistan til Iran. Kun i det nordvestlige hjørne er der et hul i hegnet, en række lave bjergpas, der forbinder Centralasien med subkontinentet. Det er her Khyberpasset ligger og her grænsen gik for Britisk Indien. Samme grænse som adskiller Pakistan og Afghanistan i dag.

Det var også hér briterne placerede 80% af deres tropper, ikke kun fordi pashtunerne var umulige at styre, men også fordi et angreb på Britisk Indien uvægerligt ville komme herfra (briterne frygtede især den russiske zar). Et angreb fra den nordvestlige flanke er den røde tråd gennem hele Indiens historie. Fra ariernes ankomst i stridsvogne for 3500 år siden til Alexander den Store og Genghis Khan et par tusind år senere, til den endeløse række af muslimske krigerkonger, der alle var drevet af Indiens ufattelige rigdomme og trangen til at udbrede Islam.

Tilmed var Indien et let bytte. De pashtunske stammefolk udgjorde den eneste reelle forhindring, men de holdt sig som regel i ro hvis de fik en del af byttet. Hinduerne selv var forsvarsløse og angrebene fra nordvest ophørte først da mogulernes kom til magten i Delhi i 1500-tallet. Tilsyneladende kunne kun muslimske herskere beskytte Indien. Hinduerne pådrog sig et historisk mindreværds kompleks, som blot blev forstærket af den britiske kolonimagt. Endnu en fremmed magt, der indtog Indien uden større besvær.

Den er dén historie, som har bundfældet sig i den hindunationale bevidsthed. Muslimernes krigeriske overfald på Indien og hinduernes manglende evne til at forsvare sig. En fortælling som briterne bekræftede gang på gang i deres beskrivelse af den stærke muslim og flygtige hindu.

Og heri ligger en vigtig krølle i den hindunationale selvopfattelse, nemlig at de i store træk har overtaget kolonimagtens fortolkning af tingenes tilstand; at hinduernes deroute er deres egne skyld, at de er svage og feminiserede og har fået som fortjent. Men også at der er en vej ud af miseren, gennem styrke og sammenhold.

Hindunationalisterne ønsker at nulstille det historiske traume med vold og magt. De ønsker at blive som fjenden; farlig og stærk. De ønsker at blive som pashtunerne på toppen af bussen.

Photo credit: [Balazsgardi](#)